

Ritmusok a karanténból

Szöveg: Ádám Rebeka Nóra

A zene gyermekkorom óta a mindennapjaim része: a legkülönbébb stílusok fértek meg egymás mellett a szívemben, fanatikusan tudtam rajongani formációokért és dalokért, majd könnyed egyszerűséggel vettem végleg búcsút tőlük. Ilyen ez – kinőni, megunni, megutálni, elválni, később visszatérni, újra befogadni, újra megszeretni. Mint az emberi kapcsolatok. Ha az ember sok zenét hallgat, rájön, mennyi értéktelen zaj veszi körül, egyre nehezebb valódi gyöngyszemeket találni, pedig szomjazzuk a szépet. Kevés olyan muzsika akadt, amelyet mindig a magaménak éreztem, bármikor hallgattam is. A Mius zenéjével való találkozásnak viszont már az első percében tudtam, hogy olyan hangzásvilágra bukkantam, amely teljes harmóniában van a lelkivilágommal – ráadásul a legjobbkor találtam rá. A zenekar a kezdeti időszakában még valami elektronikuspop-féleséget

játszott, ami valószínűleg nem tudott volna letaglózni, az idő múlásával viszont egyre minimalistábbá, letisztultabbá ért a hangzás, a zenéje által nyújtott élmény egyre tartalmasabbá vált. Stílusát nemcsak itthon, külföldön is egy szubkultúra értékeli, a Moderat, az Aphex Twin, a Massive Attack és a Portishead keverékére emlékeztet – a Mius minden túlzás nélkül egy lapon említhető ezekkel a nevekkkel.

Az elektronikus projekt megálmodója Álmos Gergely építész, aki 2011-ben Horányi Julival két duólemezt készített. Később elváltak útjaik, Gergő egyedül folytatta a zenélést, dalaihoz olyan vendégénekeseket kérve fel, mint Jónás Vera, Hegyi Dóri vagy Laura Hahn. A 2016-os, *Eigengrau* című lemez a berlini Sonar Kollektiv kiadó gondozásában jelent meg, ekkorra vált koncepcióvá, hogy az énekhangot hangszerként kezelik. A 2018-as *Twentytwo 22* albumon

szinte már alig van szöveges ének, lehetetlen vokálok tűnedeznek csak fel az instrumentális zenefolyamokon. Az együttest az utóbbi időben Álmos Gergely mellett Gulyás Kristóf dobos és Mezey Tamás basszusgitáros alkotta, nemrég pedig új taggal bővült a csapat a zongorán játszó Várnai Szilvia személyében.

Az *Études de Battements* lemez, ahogyan a neve is sejteti, ritmusgyakorlatokat, ütemtanulmányokat vonultat fel, ezeket klasszikus hangszerek és analóg szintetizátor kíséri. A tizenkét szám között találunk négyötödös jazztechnót, blueszal kevert keringőt, s akad szabad ritmusú zongorás darab és egyéb poliritmikus szerzemény is. Mindez úgy tudott megszületni, hogy Álmos Gergely egy évre karanténba vonult a stúdiójába, és egész idő alatt nem volt hajlandó új zenét meghallgatni, ezzel mintegy visszaterelve magát saját belső hangjaihoz, amelyeket nem nyomnak el felesleges külső ingerek. Az *Étude Cédrus* című dalban lábdobok keverednek óriási testek víz alá merülésének félelmetes hangjaival, mindezt furcsa lüktetés kíséri végig, mint amikor szorítani kezd a halántékunk, mert jön a front. Az *Étude Five on the Floor* jazz-zongorás technója bárkit kiszakítana a mindennapi mókuserékből, a már-már hamisnak tűnő, diszsonáns hangok szabályosan jólesnek a fülnek – mintha hangyák mászkálnának az ember bőre alatt, mégis teljes nyugalmat él meg, hiszen nincs hang és ritmus, amely ne lenne a helyén. Az album egyik legemlékezetesebb dala az *Articulation*, amelyben a monoton kattogások és ritmusok egységbe rendeződve lelassulnak, felgyorsulnak, majd újra lelassulnak. Észrevétlenül szivárognak keresztül az anyagon és a szellemen egyre mélyebbre, míg végül teljesen transzba ejtik a hallgatót. ■

Mius: *Études de Battements*. Theque Records, 2020